

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

[Συνέχεια: Ύδα σελ. 57]

Ἡ στιγμή αὐτή, παιδιά μου, ἦτο φρικώδης στιγμή! Εἶδα τὸν Παῦλον πὺ ἀγκάλιασε τὸν μικρὸν Καρλίαν καὶ ἐννόησα τὸ δικαί. Τὸ παιδίον ἐμειδία.

Ἡ λέμβος ἐβούτηξε τὴν πρῶραν τῆς ἐμπρός... καὶ ἀνεσηκώθη πάλιν! Ἐρχομεν σωθῆ!

Ἦλλον κατόπι καὶ ἄλλα κύματα, ἀλλ' ἦσαν μικρότερα ἀπὸ τὸ πρῶτον καὶ μὰς ἐκουνοῦσαν μόνον χωρὶς κανένα κίνδυνον.

« Περὶ ἴσημα! ἐφώναξεν ὁ Ἀχιλλεύς; ἀλλὰ Παῦλε, Φίλιππε, τί ἔχετε; Εἰσθε κατακίτρννοι.

— Ἐπεράσαμεν δίπλα ἀπὸ τὸν Χάρον, εἶπεν ὁ Παῦλος; ἀλλ' ἐσώθημεν, βόξα τῷ Θεῷ! »

Ἐγὼ δὲν εἶχα περθεῖν γὰρ εὐχαριστήσω τὸν Θεόν, καὶ ἐνόησα ὅτι ὁ Παῦλος ἦτο κλιλιτερός μου.

« Τώρα τριχῶτε γρήγορα γὰρ φθάσωμεν εἰς τὴν ξηράν, » εἶπε καθίζων εἰς τὰ γόνατά του τὸν δεξιὴν Καρλίαν ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ κλαίη.

Ὁ Ἀχιλλεύς πτοηθεὶς ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ κινδύνου, ὑπέκρουσεν ὁ κύρ

Πανάγος ἔκαμε τὸν σκυρὸν του καὶ ἡ σύζυγος τοῦ τα ἐχρησίαθη τόσο πολὺ ὥστε δὲν ἐξεσιόμισε οὐδὲ λέξιν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ταξειδίου μας.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὅταν ἀπεβιάσθημεν. Ἀμα εἶδα τὴν χαρὰν τῶν συγγενῶν μου καὶ τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἀκόμη ἦσαν ὑγρὰ εἰς τὰς παρειὰς τῆς θείας μου καὶ τῆς ἐξαδέλφης μου, ἐνόησα πῶσον εἶχε δικαίον ὁ Παῦλος ὅταν ἐπέμενε νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ γρηγορότερον. Ὁ Ἀνδρίας Πα-

νάγου ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἀλλ' εἰς παράμερον μέρος, καὶ ἐπλησίασε τοὺς γονεῖς τοῦ μόνου ὅταν ἡμεῖς συννηώθημεν μὲ τοὺς ἰδιόκοὺς μας. Ἄν το ἔκαμπε τοῦτο διὰ νὰ μας ἀποφύγη, δὲν ἐπέτευγεν ὁ σκυρὸς του, εἰοίτι ἡ μήτηρ του, λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς

χειρὸς, τὸν ἔφερεν ἐνώπιόν μας.

« Σὺς συσταίνω τὸν υἱόν μου, κύριε Καλλιάρχη, εἶπεν ἀποτενομένη πρὸς τὸν θεῖόν μου' εἰνε κλιὸ παιδί καὶ ἐπιμελής σὰν τὰ παιδιά σας. »

Ὁ θεῖός μου ἐδέχθη μὲ καλὴν διαθέσει τὴν σύστασιν τοῦ μικροῦ Ἀνδρέα καὶ τὴν ἠρώτησεν εὐνείκως τί ἐσκόπευε νὰ σπουδάσῃ. Ἡ κυρὰ Πανάγου ἀπήνησεν ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἔδωσεν ὁ λας τὰς ζητουμένας πληροφορίες, καὶ περισσοτέρας ἀκόμη.

« Ἀχ! κύριε, εἶπεν εἰς τὸ τέλος, ἂν εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ συστήσετε τὸ παιδί μου ὅταν θὰ δώσῃ ἐξετάσεις, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐπιτύχη. »

— Θά τον συστήσω βεβαίως, εἶπεν ὁ θεῖός μου, ἀλλ' ἡ σύστασις μου

μόνη δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον περιμένετε' ἀντ' υἱὸς σας γίνῃ δεκτός, θὰ το χρεωστήῃ εἰς τὸν ἐκπτόν του, καὶ ὄχι εἰς τὰς κλιλῆς συστάσεις μου.

Ἡ κυρὰ Πανάγου εὐχαρίστησε πολὺ τὸν θεῖόν μου καὶ τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι θὰ τον εὐγνωμονῇ. ἐπιτέλους δέ, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς τῆ ἐπανάλαβε πολλὰκις ὅτι μὰς ἐκράτει παρὰ πολὺ μὲ τὰς ὀριλιάς τῆς, μὰς ἀπεχαίρησε.

« ΗΛΘΟΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΚΑΙ ἈΛΛΑ ΚΥΜΑΤΑ »

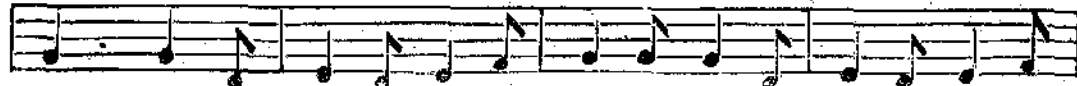
Ο ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΗΣ

Ρυθμός εμβατηρίου

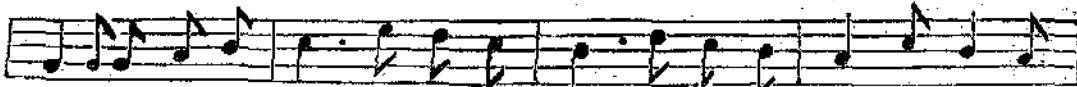
Μελωδία Γαλλική

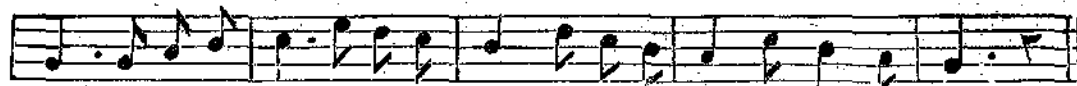
Μέ - σα 'στους κή - πους του χω - ριού Μι - κρό παι - δι - έ -

ζού - σε, Μ'ά - πό την πόρ - τχ του σπι - τίου Νά έ - βγη δέν 'τολ -

μού - σε. Έί - χε τρα - μου - λα δυ - να - τή. 'Ο - ταν του 'φώ - νη - ζαν στ'αύ -

τί: 'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! χί! χί! χί! χί! Τι φο - βη - τσιάρη - κο, πι - δι!

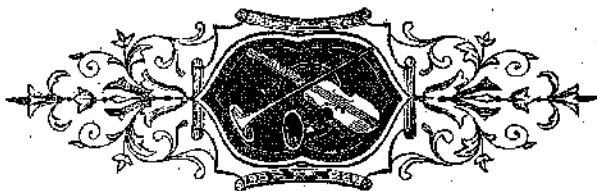
Μέσα 'ς τους κήπους του χωριού
Μικρό παιδί έζούσε,
Μ' από την πόρτα του σπιτιού
Νά έβγη δέν 'ταλμούσε
Έίχε τρεμούλα δυνατή
'Όταν του 'φώναζαν στ' αυτό;
'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! χί! χί! χί! χί!
Τί φοβητσίαρικο παιδί!

'Αν έδλεπε καμμιά γρηά
Τό στόμα της ν' ανοίγη,
'Εφώναξ' από μακριά
Και όπου φύγη - φύγη.
'Αν έδλεπ' ένα πουτικί,
'Ω! τί φωνές και τί κακό!
'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! χί! χί! χί! χί!
Τί φοβητσίαρικο παιδί!

Σάν έδλεπε 'ς τον ουρανό
Ν' αστράφη όταν βρέχη,
Σάν άκουγέ τον κερυνό
Στ' άσνεφα νά τρέχη,
Μέσ' 'ς τό κελάρι μοναχό
Κρουμένο ήτον τό φτωχό.
'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! χί! χί! χί! χί!
Τί φοβητσίαρικο παιδί!

Μ' από τον φόβο τον πολύ
Χλωμάδα έχει πάρη
Και ό καθένας τό καλεϊ,
Τό κράζει κτρινιάρη.
Καθένας άς τον λυπηθή
'Αλλ' όμως μή τον μιμηθή.
'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! 'Όχι! χί! χί! χί! χί!
Τί φοβητσίαρικο παιδί!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΩΣ ΦΕΥΓΕΙ Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΣΩΣΩ. Σταυρούλα, έρχεσαι νά παίξης μαζί μου; γιατί στενοχωρούμαι μόνη μου.
ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. 'Ηθελα νά έλθω, αλλά δέν μπορώ· βιάζομαι πολύ.
ΣΩΣΩ. Κρίμα! θά σου ζδειχνα της κουκλής μου και συ τής 'δικές σου. Νά! βλέπεις

αυτήν που έχω
μαζί μου; δέν είνε
ώραία; 'Ε λοιπόν, αυ -
τή είνε ή πλέον άσχημη
άπό όλες της κουκλής μου.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. 'Εγώ όμως δέν έχω κου -
κλές, κυρία Σωσώ.

ΣΩΣΩ. Δέν έχεις κουκλές! φαντάζομαι λοιπόν
πόσον θά στενοχωρησαι, άπου έγώ έχω τόσες και πάλιν πλήττω.
ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. 'Όχι, κυρία Σωσώ, δέν στενοχωρούμαι, δέν άδειάζω νά στενοχωρούμαι.
Σήμεραν τό πρωί, παραδείγματος χάριν, έσηκώθηκα, καθώς κάθε πρωί, με τον πετεινό
και άρμεξα της άγελάδες μας, έπειτα ένδύθηκα κ' έπήγα γάλα σέ τρεις πελάτες μας μέσα
'ς τό χωριό που δέν μπορούν νά έρχονται νά το παίρνουν μόνοι των...

ΣΩΣΩ. 'Εμεις στό σπίτι μας πίνουμε καφέ με γάλα, αλλά δέν έχομεν πελάτας.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. 'Όταν έγύριζα, — και γι' αυτό βιάζομαι τώρα τόσο πολύ, — έστάθηκα
'λίγο στό χωράφια που θέριζαν, και έγέμισα τό καλάθι μου με στάχια νά τα δώσω
της κυρούλας μου, που έχει και άλλα μαζεύση.

ΣΩΣΩ. 'Ω! και έγώ έχω κυρούλαν, αλλά φροντίζει δι' αυτήν ή τροφός μας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

[Συνέχεια. Ίδε σελ. 65]

Οι εξάδελφοί μου ελησμόνησαν την λύπην την οποίαν είχαν δια την λήξιν των διακοπών...

Καθ' ὅδον συνηγήσαμεν τινας μαθητάς πρὸς τοὺς ὁποίους με ἐσύστησαν ὡς ἐξ ἁ δε λ φ ο ν κχι ὡς νεοφερμένον.

Πλησίον τοῦ λυκείου ἦτο πλῆθος μαθητῶν τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ ἀπετέλουν μεγάλον θόρυβον.

« Ἦθελα νὰ μάθω ποῦ εἶνε ἡ τάξις μου, ἠρώτησα δεξιῶς τὸν Ἀχιλλέα, ὅταν ἐφθάσαμεν.

— Ἀπ' ἐκεῖ! ἀπεκρίθη δεξιῶν μου δι' ἐλαφρῶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐν ἐκ τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, ψέξε καὶ θά την εὗρης. »

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνδιέλεξίν του μετ' ἄλλων μαθητῶν. Τότε, ὁ Παῦλος μ' ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

« Ἔλα μαζί μου! εἶπε καί, διασχίσας τὸ πλῆθος, με ὠδήγησεν ἐνώπιον μεγάλης θύρας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο γεγραμμένον: « Τρίτη τάξις. »

Ἐμείνα μόνος, μὴ τολμῶν νὰ σαλευθῶ. Μαθηταὶ διήρχοντο ἐμπροσθέν μου καὶ με παρετήρουν ἀσχυράμυκτι μὲ πολλὴν περιέργειαν...

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη κάποιος κύριος με αὐστηρὰν φρονησίαν, ὁ ὁποῖός με εἶδε συνεσταλαμένον ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν...

« Δὲν ἐμδαίνεις μέσα, παιδί μου;

— Δὲν ἔχω τὸ θάρρος, κύριε" εἶμαι μόνος καὶ δὲν ἐπάτησα ἄλλοτε τὸ πόδι μου εἰς σχολεῖον. »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θέσις μου μοι ἐφάνη τόσον ἀξιολύπητος ὥστε δὲν εἰμπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν συγκίνησίν μου...

« Θάρρος! μικρὲ μου, θάρρος! εἶπεν ὁ κύριος με ἀγαθότητα. Ἔλα μέσα, θὰ ἀρχίσω τὴν παράδοξιν. »

Ἐπέθηκε τὴν χεirá του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ εἰσήλθε μαζί μου: μοὶ ἔδειξε θέσιν παράμερον, εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς θρανίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκίθησα χωρὶς νὰ σηκώσω τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ὁ εἰσαγωγῶν με εἰς τὴν τάξιν ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ λυκείου, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κύριος Σωφρονίδης μᾶς ἔδωκε νὰ κάμωμεν θέμα τι πολὺ εὐκόλον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ κατέβαλα τὴσιν προσοχὴν ὡς νὰ ἦτο γεμάτον δυσκολίας.

Τὴν μεσημβρίαν ἐσήμανε τὸ γεῦμα. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐκλείσθησαν τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια ὅλα καὶ πάντες ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὰ θρανία...

Ἐπὶ τούτοις παρετήρησα ὅτι ἡ τροφή τοῦ λυκείου εἶχε πολλὰς ἐλλείψεις. Τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἐκτίθηεν εἰς τὸ πινάκιόν μου δὲν μού ἐκίνηε καθόλου τὴν ὄρεξιν...

Ἐν τούτοις παρετήρησα ὅτι ἡ τροφή τοῦ λυκείου εἶχε πολλὰς ἐλλείψεις. Τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἐκτίθηεν εἰς τὸ πινάκιόν μου δὲν μού ἐκίνηε καθόλου τὴν ὄρεξιν...

« Εἶνε πολὺ ἀσχημο, δὲν εἶνε ἀλήθεια; καλλιτέρα μαγειρεύουν αἱ μητέρες μας. — Βέβαια.

— Ἐνοια σου, μὴ στενοχωρησῆαι, φίλε μου, ἐγὼ θὰ σε ἀπαλλάξω. »

Καὶ με ταχυδακτυλογραφεὶν ἐπιτηδεύοντα ἐκέ-

νωσεν εἰς τὸ πινάκιόν του ὅλον τὸ περιεχόμενον τοῦ ἰδικοῦ μου, καὶ το κατεβρόχθισε μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

« Θά σου κάμω καὶ αὔριον αὐτὴν τὴν χάριν, » ἐπανέλαβε.

Ἄλλ' ὁ πρὸς τὰ ἄριστερά μου γείτων μου, διεμαρτυρήθη, λέγων ὅτι αὔριον θ' ἦτο ἡ σειρά του, ἐπίσης δὲ ἐπρόβλελλαν ἀξιώσεις καὶ οἱ ἀπέναντί μου.

« Σιωπὴ, κύριοι, » ἐρώναζεν ὁ ἐπιμελητής.

Κατεβρόχθισα τὸ ψωμί μου μὲ τὴν μυρωδιὰν τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον τότε μοι ἐφαίνετο νοστιμώτερον, καὶ ἔκαμα νεῦμα εἰς τοὺς νεούς φίλους μου ὅτι ἄλλοτε θὰ προσπαθῶ νὰ τρώγω μόνος τὸ φαγητόν μου.

Ἀμα ἐξήλθομεν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριον, αἱ φωναὶ αἱ ὁποῖαι πρὸ τῆσιν ὥρας ἐκρατοῦντο, ἐξεραγήσαν ὅλοι ὁμοῦ. Πάντες ἐσπνευθον εἰς τὴν αὐλήν, αἱ σφαιραὶ ἐπέτων καὶ αἱ σβοῦραι ἐσύριζον.

« Λοιπὸν ἐξάδελεφε, ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ!... »

Ἐγέμισα ἀπὸ χαιρῶν, διότι ἡ ἀπομύνωσίς μου με κατέβλιβε. Διηυθύνθημεν πρὸς ὀμίλῳ τινι μαθητῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο ἤδη ὁ Ἀχιλλεύς.

ηρστημένος, καὶ ἐζήτησεν ἐπιμόνωε νὰ με παραδώσουν αἰχμάλωτον. Αὐτὸ με ἐλύπησε πολὺ.

« Ὑπομονή, μοὶ εἶπεν ὁ παρήγορος Παῦλος, θά σε ἀπελευθερώσω ἐγὼ καὶ θὰ μάθης νὰ τρέχης σὺν τοῖς ἄλλοις. »

Ἐνῶ ἐπαίζομεν εἶδα τὸν Ἀνδρέαν, τὸν υἱὸν τοῦ κυρ Παναγοῦ, καθήμενον εἰς παράμερον γωνίαν, με τὸ βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας.

« Παράτηρες, εἶπα εἰς τὸν Παῦλον, νὰ ὁ φιλόσοφος, πάντοτε σοβαρὸς καὶ ὀλομόναχος.

— Μελετᾷ ὁ πτωχὸς » ἀπεκρίθη ὁ ἐξάδελφός μου.

Καὶ ἐπωφεληθεῖς ἀπὸ μικρὰν διακοπήν τοῦ παιγνιδίου, ἔτρεξε νὰ χαιρετήσῃ τὸν Ἀνδρέαν.

Αὐτὸς ἐφάνη εὐχαριστημένος διότι εἶδε τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὴν χαιρῶν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπειδὴ εἰμπόρεσε νὰ ἐξακολούθησῃ τὰς σπουδὰς του.

« Τώρα, εἶπε, θὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου, εἶμαι βέβαιος.

— Κ' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, Ἀνδρέα, ἀπήνησεν ὁ Παῦλος: ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ καταστρέφης τὴν ὑγείαν σου διὰ νὰ εὐδαισησῇ τὸν σκοπὸν σου. Ἔλα νὰ παίξῃς μαζί μας.

— Ἀ, ὄχι! Δὲν μ' ἀρέσει νὰ παίξω. Προτιμῶ νὰ μελετῶ καὶ νὰ εἶμαι μόνος.

— Καλὰ! ἀφοῦ με διώχνης, φεύγω λοιπὸν. — Ὄ! σὲ παρακαλῶ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας με περισσοτέραν ζωηρότητα παρ' ὅσων συνήθως ἐδείκνυε, μὴν τε παίρνης γιὰ σένα αὐτὰ τὰ λόγια. Ἦθελα νὰ πῶ μόνον ὅτι ἔχω ἀνάγκην μελέτης καὶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ παίξω καθὼς σεῖς. » Μεθ' ὅσα καὶ ἄν τῷ εἶπεν ὁ Παῦλος δὲν εἰμπό-

Ἡ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΥΤΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΗΡΚΕΕ ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡῆ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

58. Ἑλλητισμόφωνον. Τὸ — α'—σ'—α'—ε'—η'—ά'—α'—α'—ε'—ε'—ω'—ω'—ω'—ω'—δ'—δ'—α'—α'—ο'—α'—α'—ω'—δ'—κ'—ν'—ου',—εί'—ε'—δ'—τ'—ο'—ω'—ά'—ε'—η'—ά'—ι'—η'—ε'—δ'—ο'—ο'.

Ἐστῆλη ἐπὶ Νικολάου Σταύρου.

59. Φωνηεντόλεπον. 'νθ'μ'—π'ν'ε'—ε'—π'ρ'θ'ν'—λλ'—τ'—ν'μ'σ'—ε'—π'ρ'θ'ν'ε'—ε'—σ'—π'ρ'τρ'π'—ν'—φ'λ'θ'ε'—κ'—ε'—π'ρ'ν'ε'—πλ'—ε'—ν'—κ'—λλ'—τ'ρ'ν',—σ'—ν'—φ'λ'θ'ε'—κ'—ε'—μ'—π'ρ'χ'ν'ε'—πλ'—ν'—χρ'ν'.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Σολλίστου.

60. Συλλαβογράφοις

Ἄν ὀλόκληρον μ' ἀφήσης, πόλις γήσου τινος εἶμαι. Ἄν τα δύο πρῶτα λάθης, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶμαι. Ἄν τα δύο τελευταῖα, πόλις τῆς Γαλλίας εἶμαι.

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Κωνσταντίας.

61. Συλλαβογράφοις

Τὸ πρῶτον μου εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου· Κι' ἂν δέν το βρισχῆς εὐκόλα, ὄλιγον συλλογίσου. Καί εἶνε πάθος τ' ἄλλα μου, γήσου τὸ σύνολόν μου, Ἄλλὰ γήσου ὑπόδουλος ὑπὸ τὸν κύριόν μου.

Ἐστῆλη ἐπὶ Παναγιώτου Ἰπποκράτους.

62. Λεξίγραφος.

Ἐν ἄνθος εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν ὀρειοτέρων, Ἄλλὰ δέν εἶμαι, βέβαια, ἐκ τῶν σπανιωτέρων. Ἄν βγάλῃς τρία γράμματα, που εἶνε στήν ἀρχή, ὅα γίνω ἀκριυήτριον· καὶ τότε προσοχῆ!

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Ἀτρομῆτης Μπουμπούλιας.

63. Λεξίγραφος.

Πάν ὅ,τι ἔκαμ' ὁ Θεὸς τὸ ὄνομά μου φέρει, Ἄλλ' ἔλα βσα ἕκαμε δέν τάχι προκτισμένα Μ' αὐτὴν τὴν χάρην που μπορεῖς νὰ εὕρης εἰς ἐμένα, Στὰ θυὸ μου πρῶτα γράμματα, τυχόν, ἂν βάλῃς χέρι

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἐπιφάνου Ἀγγέλου.

64. Λεξίγραφος.

Ὅπως εἶμαι, ἀναγνώστα, εἶμαι μέτρον τι τῆς γῆς. Ἐνα γράμμα ἂν μου βγάλῃς, μ' ἔχουσε ὁ βροχίλεις.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Μέλανου Ἀστοῦ.

65. Στοιχειόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε στὸ νερό καὶ ὄχι στὸ ποτάμι. Τὸ δεύτερον στήν ἀδελφῆ καὶ ὄχι εἰς τὴν μάμη· Τὸ τρίτον εἶνε εἰς κάβε τίσι καὶ ὄχι στὸν καθένα. Τὸ τέταρτον εἰς τὰ πολλὰ καὶ ὄχι εἰς τὸ ἕνα. Τὸ πέμπτον εἶνε στὸν πηλόν καὶ ὄχι εἰς τὰ ἔλη. Τὸ ἕκτον εἶνε στὸ κρασί καὶ ὄχι βαρέλι. Τὸ ὅλον εἶνε ποταυός, γνωστός καὶ στούς ἀρχαίους, Ἄλλὰ πολὺ γνωστότερος στούς χρόνους μας τοὺς νέους.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Μαύρου Ἰάκου.

66. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι τερπνὸν καὶ ἀνθηρὸν Κεὶ ἔρχομαι μὲ τὸν καιρὸν.

Τὸ τελευταῖον γράμμα μου εἰς τὴν ἀρχὴν ἂν θέσῃς, Ὅταν ἀρχαῖαν παρευθῆς νὰ ἴδῃς ὅλ' ἀπορῆς.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἀντιπῆδος Ἀχιλλίου.

67. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον εἶν' ἐν τὸν πολλῶν τὸ ἀπαριθμητὸν γράμμα. Τὸ δεύτερον τετράποδον καὶ ἰσχυρὸν συνήμα. Τὸ τρίτον εἶν' ἀμφιβόλον καὶ μέλιστα θηλαστικόν. Καὶ ζῶον εἶν' τὸ τέταρτον, ἀλλ' ὄμως ζῶον λογικόν.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ὀραίου.

68. Ἀναγραμματισμός. Εὕρησε τὰς τελευταίας λέξεις ἠρώς τινος τοῦ 1821 ὁ· ἀναγραμματισμοῦ τῶν ἐτῶν 73

γράμμάτων ἐξ ὧν αὐταὶ ἀποτελοῦνται:—αααααααααααααααα, ββ,γγγ,δδ,εεεε,ζζ,ηηη,θ,θι,θιι,κκ,λ,μ,μνννν,ξ,οοοοοο,πππ,ρρρ ρρρ,σσ,ττ,υου,χχ,ω.

Ἐστῆλη ἐπὶ τὸ Ὀθλασσουπόλι.

69. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Ἀσίας.

1. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2. Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 3. Δένδρον καρποφόρον. 4. Τετράποδον. 5. Πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας.

Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Χλωροδῆς τοῦ Παγαίου.

70. Διπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τελικὰ πόλιν τῆς Ἀδουσιτίας.

1. Πόλις τῆς Κύπρου. 2. Κράτος τῆς Ἰνδοκίνας. 3. Πόλις τῆς Ἀραβίας. 4. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας. 5 Πόλις τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Γεώργιου Καστριώτου

Διὰ τοὺς μαθησκόντας τὴν γαλλικὴν.

71. Logogriphe.

Je ne suis pas mal fait, ma parole d'honneur. J'ai tête et queue et ventre et coeur. Je suis familier au notaire. Au possesseur, au locataire. Je suis, sans queue, une couleur; Sans ventre, chéri du danseur; Sans tête, une plante odorante. Que beaucoup trouve déplaisante.

ΛΥΣΕΙΣ

44 Ἀνὴρ ὅπως λέλος καὶ ἀθυροστόμος ὁμοιάζει πρὸς ἐπιστολὴν ἀσπράγιστον, τὴν ὁποῖαν πᾶς τις δύναται νὰ ἀναγνώσῃ.—45. Ὁ μηδὲν πράττων καθιστῆ ἑαυτὸν ἀνικανὸν εἰς πᾶσαν ἐργασίαν, ὁ δὲ καταγινόμενος εἰς τι καθίσταται ἱκανὸς καὶ δι' ἄλλας ἐπιχειρήσεις.—46 Ἀδουσι- νία (Α, Β, Σ, Ν, Α).—47. Πληγῆ, Πηγῆ.—48. Κρόνος, ὄνος. Ζεὺς, ὄς. Ἐρμῆς, Μῦς.—49. Χήρα, Ἥρα.—50. Κάπος, Τόπος.—51.

ΕΡΙΣ
ΡΙΣ
ΙΣ
Σ

—52. Εἰς τὸ Νησίον τῆς Μεσσηνίας.—53. Ἐγίμισαν δύο φορὰς τὸν ἀσκὸν τῶν 3 ὀκάδων καὶ τὸν ἐπένωσαν εἰς τὸν τῶν 7 ὀκάδων. Ἐπειτα γεμισάντες αὐτὸν καὶ τρίτην φορὰν ἔχυσαν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀσκὸν τῶν 7 ὀκάδων ὅσον ἐχρηάεστε οὗτος διὰ νὰ γεμισῇ, δηλαδῆ 1 ὀκά. Τοιο- τοῦτρόπως εἰς μὲν τὸν ἀσκὸν τῶν 10 ὀκάδων ἔμεινε μία ὀκά λάδι, εἰς δὲ τὸν τῶν 8 ὀκάδων ἔμειναν 2 ὀκάδες, ὁ δὲ τῶν 7 ὀκάδων ἀσκάς ἦτο πλήρης. Ἐπένωσαν κατόπιν τὸν ἀσκὸν τῶν 7 ὀκάδων εἰς τὸν τῶν 10 ὀκάδων, ὥστε ὁ τελευταῖος οὗτος περιεῖχε τότε 8 ὀκ. ὁ δὲ τῶν 3 ὀκ. περιεῖχε 2 ὀκ. Τὰς 2 ταῦτας ὀκάδας ἐπένωσαν εἰς τὸν ἀσκὸν τῶν 7 ὀκάδων, γεμισάντες δὲ ἀπὸ τὸν ἀσκὸν τῶν 10 ὀκάδων τὸν μικρὸν τῶν 3 ὀκάδων καὶ κενώσαντες τοῦτον εἰς τὸν τῶν 7 ὀκ. κατάρθωσαν νὰ ἔχουσιν 5 ὀκ. εἰς τὸν ἀσκὸν τῶν 7 ὀκ. καὶ ἑτέρας 5 ὀκ. εἰς τὸν ἀσκὸν τῶν 10 ὀκάδων.—54. Πέ- τατον μὲν, ἄκουσον δέ! (Ἀτμός. Ἐάν. Νομός. Σάμος. Πα- νωμάς. Ὀνού. Δέκα.)—45. ΕΤΝΑ (1. Ἑλλάς. 2. Τρι- ρυλλογ. 3. Νῆσσα. 4. Ἀρῆς).—56. ΑΡΚΑΔΙΟΣ (1. Ἀετός. 2. Ρόδον. 3. Κέδρος. 4. Ἀρκετός. 5. Δανία. 6. Ἴων. 7. Ὀκτώβριος. 8. Σικελία.).—57 Début (Dé But).

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν ὁδὲ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.